

et Lovforslag i saadan Form; dertil hører en ikke ganske sædvanlig Dygtighed, Sagkundskab og Indsigt, og jeg troer derfor, man bør antage, at Forsamlingen ikke meget ofte vil blive udsat for at besvares med Lovforslag, som ere affattede i Lovsform. Der er imidlertid en anden Betænkelse, som har paatrængt sig mig her, som jeg ikke kan undlade at yttre. Efter § 8 Bestemmelse skulde nemlig ethvert saadant Forslag, saasnart det bliver indgivet, overleveres til den Comitee, som er paatænkt at skulle nedlægges. Men Følgen heraf vilde blive, at Forsamlingen ikke i sin Heelhed vil komme til Kundskab om de Lovforslag, som blive fremsendte. Naar altsaa Sager komme til Behandling, ifølge den Betænkning, som er bleven afgiven af Comiteen, saa vil Forsamlingen blive nødt til at støtte sin Dom alene paa denne Betænkning, uden at den selv vil være istand til at danne sig nogen selvstændig Mening om det fremkomne Forslag. Dette forekommer mig ikke ganske passende, ikke ganske rigtigt; ja, jeg veed end ikke, hvorvidt Forsamlingens Medlemmer kunne ansee sig berettigede til at tage Beslutning om en Gjenstand, som hver Enkelt ikke har havt Leilighed til at gjøre sig bekendt med. Desuden forekommer det mig, at selv det temmeligt betydelige Antal Medlemmer af Comiteen, som her er foreslaaet, ikke vil være tilstrækkeligt til at sikre Comiteen den Sagkundskab, som der vistnok undertiden i enkelte Tilfælde vil kunne gjøres Fordring paa. Man kan nemlig tænke sig, at et Forslag vil indkomme, som fordrer speciel Sagkundskab i en vis bestemt, enkelt Retning, og som ikke vil være repræsenteret i Comiteen, og selv om man vilde antage Muligheden af, at der ved Valget af Comiteemedlemmer vilde blive taget Hensyn til de forskellige Retninger af Sagkundskab, saa troer jeg dog, at Erfaring uden Tvivl vil have vist, at dette ikke altid let vil kunne lade sig gjøre. Jeg maa derfor ansee det som ønskeligt, at den 1ste Passus af denne Paragraph, hvilken jeg finder hensigtsmæssig, bliver beholdt, men at derimod den øvrige Deel af Paragraphen bortfalder, og at der blot bestemmes, at de Lovforslag, som indkom, affattede i Lovsform, bleve henlagte en passende Tid, som kunde va-

riere efter Forslagets Omfang og Størrelse, i Forsamlingsberetningerne, for at det kunde komme til samtlige Medlemmers Kundskab og derefter blive foretaget til Behandling. Der kan vel neppe være nogen Tvivl om, at dersom Forslaget er saa grundløst, at det ikke kan gjøre Fordring paa Thingets Opmærksomhed, vil det efter en meget kort eller maaskee uden nogensomhelst Discussion af Thinget strax blive forkastet, og saaledes vil den Frygt være aldeles hævet, at Forsamlingen skulde spille en unødvendig Tid derpaa.

Ordføreren: Udvalget har lagt megen Vægt paa sit Forslag i § 11, om at det ærede Thing nedsatte et staaende Udvalg af 9 Medlemmer, for at afgive Betænkning over private Lovforslag; thi det har ikke kunnet skjønne, at derved i mindste Maade skeete Indgreb i Forsamlingens Selvstændighed. Det maa nemlig vel erindres, at Forslaget gaaer ud paa, at Udvalget skal afgive Betænkning, om Forslaget egner sig til Behandling eller ikke. Denne Betænkning er ikke i mindste Maade blindende for Forsamlingen. Dersom Betænkningen understøtter Forslaget, trykkes det strax, dersom den derimod ikke understøtter Forslaget, skeer foreløbig en Meddelelse til Thinget om Forslagets Indhold og om den Maade, hvorpaa Udvalget har seet dette Forslag, og derpaa kan Thinget afgjøre, om man vil finde sig i den Beforsning, der er forbunden med Trykningen. Naar det er yttret, at 9 Medlemmer ikke ville være nok til, at Hensigten skulde opnaaes, hvad Sagkundskab angaaer, da har man ikke vidst nogen anden Veie at naae dette Maal paa. Men det forekommer mig ogsaa, at naar et Udvalg er saa talrigt, at det bestaaer af 9 Medlemmer, og der ifølge § 8 i Forretningsregulativet kan tilforordnes Udvalget et eller flere Medlemmer i saadanne Tilfælde, hvor særegne Omstændigheder give Anledning dertil, saa har man alle de Midler, som man kan ønske, for at et Udvalg, som ingen videre Myndighed har end at afgive foreløbig Betænkning over en Gjenstand, kan svare til Hensigten i de Tilfælde, der maatte forekomme. Det bør vist ikke oversees, at det gjør en væsentlig Forskiel med Hensyn til hvilken Behandlingsmaade man vedtager af private Lov-